

Insula anamorfozelor

versiunea lui Sandrine Nacivet

traducere de Mădălina Brumă

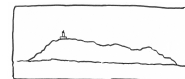
Profunzimea cerului reflectă cele o mie de nuanțe ale imensității imemorabile sub care visează balenele. Zăresc în depărtare o insulă cu relief învâlmășit, asemănător cu cel al unui creier. Nici nu am acostat bine că niște culoare labirintice, luminate de torțe din rășină, mă atrag pentru a ne conduce, pe mine și pe cercul umbrelor mele dansând, către ceea ce caut fără să știu. Deodată îmi apare în mâini Cartea care mă aștepta; paginile acesteia sunt niște oglinzi ondulate, văd chipurile amestecate ale lui Berkeley, Schopenhauer, Withman, Macedonio Fernandez și a multor alora care locuiesc în mine. Ultima oglindă nu reflectă nimic. Contemplarea acestui gol mă absoarbe și mă tulbură. Trăiesc atunci un coșmar ciudat la timpul trecut.

Pescar nebun de materie gânditoare, scriitor într-o lume de iluzii, voiam să devin noul Prometeu și, printr-un efort de voință supraumană, eram cel care trebuia să făurească o opera descifrând Realitatea, pentru a reda splendoarea absurdului și curbele șerpuiunde ale paradoxurilor sale. Căutând cea mai riguroasă obiectivitate, voind să șterg din opera mea orice urmă a experiențelor mele personale în forma lor intimă, și, desigur, orice urmă de sentimentalism, eram convins că pot sculpta cu frazele mele o realitate mai verosimilă decât mine însumi. Credeam că sunt creatorul persoanei a treia în literatură. Și nu mă refer la simpla mascaradă a autorului ascunzându-și subiectivitatea în spatele unui narator extern sau omniscient, ci la încercarea de a crea personaje realiste, de sine stătătoare, luând ființă din țărâna cuvintelor. Doream să dau viață unui univers absolut ai cărui atomi să fie literele alfabetului.

O voce autoritară precum un zdrăngănit de chitară mă interpelează brutal :

—Eu este a treia persoană.

Ce verb să aud, a fi sau a urî?

Mă trezesc în sudoare. Luna palpită precum o inimă dezgolită înaintea sacrificiului. Mă aflu în grădinile mele parfumate. Frunzele de argint și mercur formează un caleidoscop ce refuză a reflecta măcar unul dintre atomii mei. O spirală de-ale lui Arhimede urcă din infinit pahare umplute cu timp pentru irigarea plantelor carnivore. Membrele mi se diluează în nisip și nu mai sunt decât doi ochi orbi, niște suprafețe care reflectă nimicul ceresc.

Încă din copilărie, mă tem de puterea neliniștitoare a oglinzilor. Câteodată îmi închipui că am devenit orb pentru a mă apăra de ele.

Cecitatea mi-a zbuciumat modul în care percep lumea. Prin atingere am descoperit o altă realitate a materiei, o nouă cunoaștere a obiectelor familiare. Am devenit sensibil la fiecare intonație a vocii, la delicatețea parfumurilor, la mirosul acru al pielii, la mișcările line ale aerului provocate de un corp când se deplasează, la sunetul reținut al respirației. Frontierele sufletului meu s-au disipat, „eu” a devenit multitudine, eu sunt memoria vocilor iubite, admirate. Ochii mamei și cei ai prietenilor mei citesc pentru mine, pielea mea este un tambur care vibrează și la cea mai mică bătaie a aripilor unui fluture.

Accept în sfârșit să mă joc cu propria-mi voce fără a uzurpa delicata poziție a lui Dumnezeu. Am scris un volum de nuvele la persoana întâi cu titlul „Insula anamorfozelor”. În aceasta exprim ideea că fiecare om este o răspântie, un punct de convergență în univers, precum o insulă izolată în mijlocul oceanului, punct de întâlnire a rutelor maritime. Insula este în același timp o chintesență a universului și o imagine aparte, o formă unică născută dintr-un șir infinit de evenimente, o reflexie în continuă schimbare, precum orice artist sau creator. Până la urmă, acesta nu poate decât să reflecte irealitatea existenței sale, deoarece ceea ce numim realitate nu există mai mult decât spațiul sau timpul.

2

O voce mă cheamă în timp ce am ațipit sub un măr din grădina lui Ulise.

—Homer, hai și povestește-ne câteva pasaje din Odiseea!

Găsesc lângă mine o carte pe care, în vis, am visat că am povestit-o. Citesc cu mâna-mi numele Borges gravat pe copertă. Mă întreb dacă acest Borges va exista vreodată.